

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/168/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1106232256
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1106232256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: X.. F. Q., T. D.: R. U. X., D., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k.: 21C/81/2006-272 zo dňa 30.09.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovanému sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie výrokom žalobu zamietol. Žalovanému súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, 2, 3, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 25 zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 488, § 489, § 21, § 11, § 12 ods. 1, 2, 3, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že navrhovateľ žalobou zo 15.10.2006, doručenou tunajšiemu súdu dňa 16.10.2006, sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcom 1./Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, 2./ JUDr. Elena Ondrišová, 3./ JUDr. Helena Škrinárová, 4./ JUDr. Miroslava Janečková, povinnosť na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33 193,92 Eur (1 000 000,- Sk) s príslušenstvom.

3. Navrhovateľ svoj nárok odôvodnil tvrdením, podľa ktorého rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 Cob 166/2006-330 zo dňa 03.07.2006 obsahoval vo svojom odôvodnení difamujúce, nepravdivé a nezákonné skutkové zistenia vo vzťahu k osobe navrhovateľa, konkrétne:

1. "Dohodou o postúpení pohľadávky uzatvoril X.. F. Q., ktorý bol do 28. júla 2000 konateľom žalobcu" - str. 3,

2. "O dohode o postúpení pohľadávky X.. F. Q. neinformoval spoločníkov, ani valné zhromaždenie a konal v rozpore so zákazom konkurencie" - str. 3,

3. "Rozpor s dobrými mravmi hodnotí odvolací súd hlavne z toho dôvodu, že Ing. F. Q., ktorý dohodu podpísal ako konateľ žalobcu bol väčšinovým spoločníkom a tiež konateľom žalovaného" - str. 4,

4. "Jeho vzťahy a konanie v spoločnosti žalobcu vyústili do jeho odvolania z funkcie konateľa žalobcu dňa 28. júla 2000" - str. 4,

5. "Takéto rozhodnutie očakával a preto sa rozhodol uzavrieť takúto dohodu o postúpení pre svoju spoločnosť, ktorá je však nevýhodná pre spoločnosť žalobcu, ktorému ostali len nevýhodné povinnosti z postúpenej pohľadávky" - str. 4,

6. "Ak bol skutočný dôvod na uzavretie dohody bezodplatne, nič nebránilo Ing. Q. tento do textu dohody zakomponovať a špecifikovať" - str. 4

V priebehu konania došlo k zmene petitu žalobného návrhu, a to tak, ako je uvedené v uznesení Okresného súdu Bratislava I, č.k. 21C 81/2006-51 zo dňa 28.07.2008.

Následne rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, č.k. 21C 81/2006-133, zo dňa 31.10.2008 došlo k zamietnutiu žaloby navrhovateľa.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 7Co 263/2009-188, zo dňa 19.04.2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

5. Na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 6 Cdo 149/2011-231, zo dňa 26.09.2012 došlo k zrušeniu rozsudkov odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa v tejto veci v spojení s opravným uznesením zo dňa 23.09.2009, č.k. 21C 81/2006-175 a vráteniu veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v časti týkajúcej sa otázky účasti v konaní na strane odporcu nespĺňalo požiadavku presvedčivosti. Odvolací súd totiž v záhlaví rozsudku označil na strane odporcu jeden subjekt (slovami "proti odporcovi"), a to Slovenskú republiku, zastúpenú štyrmi zástupcami - Ministerstvom spravodlivosti SR a sudkyňami Krajského súdu v Bratislave JUDr. Elenou Ondrišovou, JUDr. Helenou Škrinárovou a JUDr. Miroslavou Janečkovou, no v rozpore s tým na strane 19 odôvodnenia rozsudku v prvom odseku uviedol, že v konaní išlo o štyroch odporcov, a to: 1/ Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, 2/ Slovenskú republiku zastúpenú JUDr. Elenou Ondrišovou, 3/ Slovenskú republiku, zastúpenú JUDr. Helenou Škrinárovou a 4/ Slovenskú republiku, zastúpenú JUDr. Miroslavou Janečkovou. Záhlaviu rozsudku o jedinom účastníkovi konania na strane odporcu odporoval aj odsek 3 na strane 20 odôvodnenia, v ktorom odvolací súd konštatoval správnosť právneho záveru súdu prvého stupňa, podľa ktorého "odporcov v 2. až 4. rade" nie sú pasívne legitimované v tomto konaní. Nesúladosť odôvodnenia rozsudku vyplývala aj z odseku 1 na strane 21 rozsudku, v ktorom odvolací súd vyslovil záver, že sudkyne označené navrhovateľom za zástupkyne štátu, sa stali účastníkmi konania so všetkými právami a povinnosťami z toho vyplývajúcimi. Kým pasívne legitimovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na náhradu škody spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci mohol byť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. len štát, pasívne legitimovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka bol pôvodca neoprávneného zásahu do osobnostných práv. Pokiaľ by však k zásahu do osobnostných práv malo dôjsť časťou odôvodnenia rozhodnutia súdu, zastáva dovolací súd názor, že pasívne legitimovaným subjektom v konaní o ochranu osobnosti je v takomto prípade tiež štát. Vzhľadom na podobnosť slovenskej právnej úpravy občianskoprávnej ochrany osobnosti s českou právnou úpravou tohto inštitútu dal dovolací súd do pozornosti súdu prvého stupňa nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 310/05, v ktorom bol vyslovený názor, že aj odôvodnením rozsudku možno zasiahnuť do osobnostných práv ako priamo účastníka konania, tak aj tretej osoby. Takéto porušenia je však treba zvažovať s ohľadom na funkciu odôvodnenia, najmä preto, aby súdu bolo umožnené vykonávať jeho funkciu, teda jasne a podrobne vysvetliť, aký skutkový stav bol v danom prípade zistený a aké je jeho právne posúdenie. Z tohto dôvodu možno vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia uvažovať o prípadnom neoprávnenom zásahu do osobnostných práv len celkom výnimočne.

6. Po vrátení veci tunajšiemu súdu, došlo dňa 23.01.2014 k vydaniu uznesenia, č.k. 21C 81/2006-246, na základe ktorého tunajší súd odmietol žalobný návrh v časti subjektov, oprávnených konať za štát, označených ako: senát Krajského súdu v Bratislave v zložení: 2. JUDr. Elena Ondrišová, 3. JUDr. Helena Škrinárová, 4. Miroslava Janečková, všetci s adresou pracoviska Krajský súd v Bratislave, Záhradnícka č. 10, Bratislava.

7. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5Co 190/2014-251, zo dňa 03.04.2014.

8. V nadväznosti na uvedené skutočnosti súd pri posudzovaní opodstatnenosti nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy zistil, že ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je osobitným ustanovením (lex specialis) vo vzťahu k ust. § 11 Občianskeho zákonníka ako všeobecnému predpisu (lex generalis). Inými slovami, opodstatnenosť náhrady nemajetkovej ujmy bola súdom primárne posudzovaná podľa ust. zák. č. 514/2003 Z.z., a keďže tento zákon (ako lex specialis) neobsahoval komplexné ustanovenia o náhrade nemajetkovej ujmy pri zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby (poškodeného) odôvodnením súdneho rozhodnutia, súd vychádzajúc z ust. § 25 zák. č. 514/2003 Z.z., mohol sekundárne aplikovať na dôvodnosť žalobného návrhu ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (ako lex generalis).

9. Uvedenú právnu úvahu nepriamo potvrdzuje aj zákon o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. v platnom znení, ktorý rozlišuje medzi súdnym poplatkom za podanie žaloby o ochranu osobnosti (položka 7b Sadzobníka súdnych poplatkov) a súdnym poplatkom za podanie žaloby o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov). Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí totiž konštatoval, že súd nemôže zastaviť konanie o žalobe o ochranu osobnosti a o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa položky 7b Sadzobníka súdnych poplatkov, lebo by tak odňal účastníkovi právo konať o náhradu nemajetkovej ujmy (položka 7a), podľa § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 24/2012, zo dňa 19.03.2012).

Vecná legitímácia je teoretická konštrukcia, ktorá vo vzťahu k účastníkom konania vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného a niekedy aj z procesného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo k neúspechu v súdnom konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu. Účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia v konaní, má aktívnu vecnú legitímáciu. Účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku súdneho konania tvrdí. Ak sa v priebehu konania ukáže, že žalobcovi patrí právo z hmotnoprávneho vzťahu, súd vyhovie jeho žalobnému návrhu, v opačnom prípade jeho návrh zamietne.

10. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

11. S poukazom na uvedené skutočnosti, súd pri skúmaní pasívnej legitímácie v tomto spore zistil, že ak v žalobnom návrhu bol na strane odporcu uvedený štát, t.j. Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, takéto označenie bolo v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. a) bodu 1. zákona č. 514/2003 Z.z. a to aj s prihliadnutím na právny názor, vyslovený na str. 7 uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 6 Cdo 149/2011-231, zo dňa 26.09.2012. Podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 310/05, zo dňa 15.11.2006, na rozdiel od Nejvyššího soudu se Ústavní soud shoduje s ESLP v tom, že také odôvodnením soudního rozhodnutí lze zasáhnout do osobnostních práv jak přímo účastníka řízení, tak eventuálně třetí osoby, stejně jako je myslitelné porušení zásady presumpce nevinny. Takováto porušení, vytýkaná ve vztahu k odůvodnění soudního rozhodnutí, je však nutno zvažovat s ohledem na funkci tohoto odůvodnění, zejména s ohledem na to, aby bylo soudu umožněno vykonávat jeho funkci, a tedy přesvědčivě, jasně a podrobně vysvětlit, jaký skutkový stav byl v daném případě shledán a jaké je jeho právní posouzení. Z tohoto důvodu lze, ve vztahu k odůvodnění soudního rozhodnutí, uvažovat o případném neoprávněném zásahu do osobnostních práv jen zcela výjimečně, což platí zejména v těch případech, kdy jde o soudní rozhodnutí adresovaná třetím osobám.

12. Pri skúmaní aktívnej legitímácie súd zistil, že navrhovateľ nebol účastníkom konania, v ktorom došlo k vydaniu rozsudku, ktoré vo svojom odôvodnení obsahovalo vety, ktoré podľa tvrdenia navrhovateľa zasiahli do jeho osobnostných práv. Preto na navrhovateľa nemožno z hľadiska aktívnej legitímácie aplikovať ust. § 5 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Preto pri otázke, či navrhovateľ mal v tomto konaní aktívnu legitímáciu, súd vychádzal z ust. § 5 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, právo na náhradu škody si môže uplatniť aj osoba (t.j. nielen účastník konania), ktorej nezákonným rozhodnutím vznikla škoda.

13. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si uplatnil náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.), spočívajúcej v zásahu do jeho osobných práv (§ 25 zák. č. 514/2003 Z.z., § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ku ktorému malo podľa tvrdenia navrhovateľa dôjsť nezákonným rozhodnutím - rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3 Cob 166/2006-330 zo dňa 03.07.2006 - súd pri skúmaní aktívnej legitímácie na strane navrhovateľa zistil jeho existenciu a to s prihliadnutím na tieto okolnosti: 1./ navrhovateľ sa cítil byť dotknutý rozhodnutím, ktoré nebolo vydané v správnom konaní (§ 5 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.), 2./ právny názor Najvyššieho súdu SR, vyslovený v uznesení sp. zn.

6Cdo 149/2011, 3./ právny názor Ústavného súdu ČR, vyslovený v náleze I. ÚS 310/05, podľa ktorých aj odôvodnením rozsudku možno zasiahnuť do osobnostných práv ako priamo účastníka konania, tak aj tretej osoby.

14. V zmysle § 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

15. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci sú: nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Zákon pojem nezákonné rozhodnutie nedefinuje. Podľa dôvodovej správy k zákonu, nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

Zákon ako podmienku vyžaduje, aby nezákonné právoplatné rozhodnutie bolo príslušným orgánom zmenené alebo zrušené pre nezákonnosť.

16. Súd v konaní o náhradu škody je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, nie je oprávnený sám posudzovať, či k zrušeniu došlo oprávnene alebo neoprávnene. Nezákonnosťou treba rozumieť nielen nesprávne právne posúdenie otázok hmotnoprávných, ale aj procesné pochybenia, ak mali vplyv na správnosť rozhodnutia. Dôvodová správa k ustanoveniu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne uvádza, že nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013).

17. V súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3 Cob 166/2006-330 zo dňa 03.07.2006, o ktorý navrhovateľ opiera svoj nárok na náhradu škody, súd zistil, že predmetné právoplatné rozhodnuté nebolo zmenené, ani zrušené príslušným orgánom, teda navrhovateľ nepreukázal existenciu takého nezákonného rozhodnutia (vrátane jeho odôvodnenia), ktoré by v zmysle § 6 ods. 1, § 17 ods. 2, § 25 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zakladalo navrhovateľovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy.

18. Neuniklo pozornosti súdu, že navrhovateľ nepreukázal pri uplatňovaní náhrady nemajetkovej ujmy ani postup podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., t.j. navrhovateľ nepreukázal predbežné prerokovanie svojho nároku s odporcom pred podaním žaloby. Obchádzanie postupu podľa § 15 ods. 1 cit. zákona má za následok predčasnosť podania žaloby, čo je dôvod na zamietnutie žaloby, resp. na zastavenie súdneho konania (§ 104 ods. 1 druhá veta Obč. súd. por.).

19. K otázke, či účastník má právo namietať odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré obsahuje vyhodnotenie dokazovania, sa už vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009 uviedol, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

20. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 519/2012, zo dňa 22.11.2012, do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý

proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania (a ani tretej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

21. Bez ohľadu na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.), resp. že nepreukázal predbežné prejednanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, čo je podmienkou podania žaloby (§ 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.), súd zistil, že aj keby došlo k zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, resp. aj keby navrhovateľ pred podaním žaloby riešil svoj nárok cez jeho predbežné prerokovanie s odporcom, dôvodom na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárok, ktorý vychádza z toho, ako súd vyhodnotil v odôvodnení ten ktorý dôkaz. Hodnotenie dôkazných prostriedkov spočíva v intelektuálnej činnosti konkrétneho sudcu (t.j. samosudcu alebo členov senátu), pričom výsledok tohto hodnotenia sa premieta do výrokovej časti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 Obč. súd. por.). Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia musí dávať odpoveď na otázku, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Samozrejme, môže nastať situácia, keď odôvodnenie rozhodnutia bude obsahovať neprijateľné, urážlivé a znevažujúce vety, ktoré sa môžu dotknúť nielen samotného účastníka, ale aj tretej osoby, avšak takáto situácia je skôr ojedinelá, extrémna a málo pravdepodobná. Šlo by o exces zo strany súdu, ktorý by mohol zakladať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak v takomto prípade by bolo potrebné preukázať nielen zrušenie právoplatného rozhodnutia pre jeho nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.), ale aj závažnosť zásahu do osobnostnej sféry dotknutej osoby (§ 17 ods. 2, § 25 zák. č. 514/2003 Z.z., § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). V danom prípade však citované vety z napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave na prvý pohľad nejavia známky znevažovania, urážania alebo znižovania ľudskej dôstojnosti navrhovateľa. Citované vety skôr obsahujú hodnotiaci úsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorí vychádzal z vykonaných dôkazov. Avšak, ako bolo vyššie uvedené, vzhľadom na to, že navrhovateľ nepreukázal zrušenie právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob 166/2006 zo dňa 03.07.2006 a ani predbežné prejednanie jeho nároku s odporcom, súd žalobu navrhovateľa ako nedôvodnú bez ďalšieho bližšieho dokazovania ohľadom zásahu do jeho osobnostnej sféry a bližšieho posudzovania napadnutých viet z odôvodnenia rozsudku zamietol.

22. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010). Navrhovateľovi zákon priznáva právo domáhať sa žalobou náhrady nemajetkovej ujmy, s týmto právom je však neoddeliteľne spojená aj povinnosť účastníka preukázať dôvodnosť svojho nároku, čo sa v tomto konaní navrhovateľovi nepodarilo. Predmetom tohto konania nemôže byť riešenie otázky, či sa v danom prípade jedná o nezákonné rozhodnutie (vrátane odôvodnenia), a to ani ako otázky predbežnej (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013). Súd sa teda stotožnil s obranou odporcu, ktorú uviedol aj na pojednávaní dňa 30.09.2014, spočívajúcou v tom, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy totiž nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavné akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Pokiaľ ide o žiadosť navrhovateľa, aby súd v tomto konaní vypočul svedkyňu JUDr. Magdalénu Laufikovou, ktorá by mala objasniť výšku škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a výškou škody, súd uvedený návrh na doplnenie dokazovania pre jeho neúčelnosť nepripustil. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že v tomto prípade nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob 166/2006 zo dňa 03.07.2006 a ani k predbežnému prejednaniu nároku odporcu na náhradu nemajetkovej ujmy s odporcom. Z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Pritom je viazaný najmä tým, že nevykonanie dôkazov súvisí s tým, že nemajú význam (najmä podstatný) pre vec samú, príp. že už doposiaľ vykonané dôkazy umožňujú náležité zistenie skutkového stavu. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Slovenskej republiky, ročník 1993, zošit č. 3 - 4, str. 127, pod por. č. 37/1993).

24. Z hľadiska časovej hospodárnosti, súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku neuviedol ďalšie písomné a ústne vyjadrenia účastníkov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť všetky dokazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 157 ods. 2 Obč. súd. por.).

25. Súd, pri rozhodovaní o náhrade trov konania účastníkov, postupoval v zmysle § 142 ods. 1 Obč. súd. por. Odporca síce mal v konaní plný úspech, avšak súd mu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si odporca uvedené právo neuplatnil.

26. Proti predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, ktorý svoje odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. Žalobca namieta, že konajúci sudca svoj zamietavý rozsudok odôvodnil vymysleným tvrdením, podľa ktorého „navrhovateľ si uplatnil náhradu škody spočívajúcej v zásahu ku ktorému malo podľa tvrdenia navrhovateľa dôjsť nezákonným rozhodnutím“, napriek tomu, že žalobcov návrh má na krycom liste uvedené návrh podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca ďalej tvrdí, že rozhodovaním o nezákonnosti rozhodnutia, ktorú nikdy netvrdil a odmietnutím prejednať nesprávny úradný postup súdu pri vyhotovení rozhodnutia, ktorý je obsahom mojej žaloby, mu súd odňal možnosť konať pred súdom. Ďalej žalobca namieta tým, že spisom je preukázané, že dôkaz o predbežnom prejednaní jeho nároku so žalovanou založil do spisu na pojednávaní dňa 31.10.2008. Podľa názoru žalobcu je tvrdenie konajúceho sudcu, že pre nedostatok predbežného prejednanie nároku je daný dôvod na zastavenie súdneho konania, či zamietnutie žaloby nesprávny. Tvrdením neexistujúcej prekážky konania a jej neexistujúcich právnych dôsledkov súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Ďalej žalobca tvrdí, že ním napadnuté tvrdenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Cob/166/2006-330 z 03.07.2006 nie sú žiadne hodnotiace úsudky, ale každé z nich je skutkovým tvrdením. Konajúci sudca odmietol vykonať dokazovanie, že žalobcom napadnuté tvrdenia nepravdivé, čím mu znemožnil následne preukázať, že šlo o zásah objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, čím mu konajúci sudca zabránil konať pred súdom. Rovnako žalobca namieta tým, že povinnosť predbežného prerokovania nároku splnil. Žalobca ďalej namieta tým, že účastníkmi konania musia byť aj zástupcovia žalovaného 2 - 4, ako tí účastníci, ktorí sú dotknutými orgánmi štátu a ktorým nikdy nepatrilo právo konať za žalovaného pred súdom. Žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie zaujal nesprávny právny názor, ak sa domnieva, že mu patrí právo vylučovať z konania tie subjekty, ktoré sú žalobcovou žalobou dotknuté.

27. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

28. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, vzhľadom k tomu, že nebolo potrebné zopakovať, resp. doplniť dokazovanie a dôležitý verejný záujem si to nevyžadoval (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

29. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

30. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

31. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

32. Vo svojom odvolaní žalobca namieta nesprávny úradný postup Krajského súdu v Bratislave podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003. Odvolací súd konštatuje, že neboli splnené podmienky na to, aby bolo možné mu priznať náhradu ujmy spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Vzhľadom na to, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 Cob 166/2006 zo dňa 03.07.2006 nebol príslušným orgánom zmenený alebo zrušený. Teda nebola preukázaná jeho nezákonnosť.

33. Pri ďalšom odvolacom dôvode odvolací súd poukazuje na to, že žalobca nevyčkal na lehotu, počas ktorej má Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o žiadosti na predloženie prerokovať nároku rozhodnúť podľa § 15 zákona č. 514/2003. Je teda možné konštatovať, že žalobca podal žalobu predčasne a ani počas celého konania v danej veci nebolo súdu prvej inštancie preukázané, ako Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežne prerokovanom nároku rozhodlo.

34. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že o odporkyniach 2 - 4 (sudkyniach Krajského súdu v Bratislave) bolo už rozhodnuté Okresným súdom v Bratislave uznesením zo dňa 23.01.2014 č.k. 21C/81/2006-246, ktorý podanie v tejto časti odmietol. Toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave dňa 03.04.2014 č.k. 5Co/190/2014-251.

35. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že žalobca v rámci svojho odvolania neprezentuje žiadne ďalšie podstatné tvrdenia, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd úspešnému žalovanému náhradu trov konania priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).